

Om Gustav Adolf och drottning Kristina.

De gamla gömingarna hade ett horn i sidan till Gustav Adolf. Hornet gjorde infall i Skåne och brände staden Ystad med flera byar som blivit.

Skövlade, och vid Vittjö på sjönas där Gustav II Adolf säges vara utsatt för despotismens olyckor, har allmogen haft stenar på den platsen där är en samling firman där att man på så sätt ber viljan underhålla minnet av den märktiga händelsen. Senare är en hög stenvärd rest på en liten höjd intill sjön, de äldre omfarade att Vittjö kyrka hade svenska till häststall, de drog sig från Vittjö och mot Karja och vid Bosarbygget hade de ett slag med den svenska, och upp i steagon ett stycke däriför vid en stor flat sten höll de gudstjänst och natvaran och den stenen benämnes altartstenen så omfattede de äldre.

Om Karl XI

Kan var folkekungen följsänt med örtiga fogdar som ord myntologien omstalar hans ord. Om de varit fogdar i isen är kunde de hängas utan lag och van sakning.

Om Karl XI kvar han i hus under Snappharnas fäktar besättningar,
då han gästade kyrkoherde Rönnon därestades är allmänt bekant.

Då snappharnas svärdar avlägsnat sig och allt var lugnt att konungen
kunde lämna Stockholms pipa, samt sin sedlige van kyrkoherde
Rönnon, begav han sig åtföljd av den pojken som varit hovmålare
till svenska riksväktaren - högkvarter variför brakkesipatrullen vänta
att sensa nejden från snappharnas och danska fristolar. Pojken
som varit hans väpvisare, stannade sedan i hans tjänst samt blev
med tiden en av han präktigaste kurir. Hos därför sed konungen
mot Stockholm under denne sene stannade han många dagar i en
prästgård i Småland. Samt därför stälte de löpande göromålen.
Då han sedan skulle lämna det gästfria herdefjället för att resa
vidare, frågade konungen kyrkoherden vid avskedet från denna
och hans hustru. Varmed han på mågot sätt kunde stå honom
till tjänst, för det omak han berett honom och hans hustru i önsigt.
Täst till kyrkoherden genmätte, "Att som han och hustru var ovanlora
haade de allt vad de behönde." Men utropade sin tacksamhet för
fullbordet. Konungen kunde icke på sin sida underrätta att

uttala sin försvarning över att det i hans sike form så förmöjda
människor, som möjda med sin lott intet mer önskade.

Men knutyrast trädle komungen försvarnit baks närmaste högn.

Förän hustrun vände sig till sin man kyrkoherden, som i allt arnat
en milda orolag, hon framköll för honom form obeläntsamhet i
det han var gammal, snart kunde falla fram, hur hon då stod ensam
utan några försörjningsmöjligheter. Med fullhjälp av "ordens" försökt
kyrkoherden att vägja sig så godt han kunde. Men då dessa före-
trädelser sedan de närmaste dagarna, åter kommo attiel i straxare
orolag, form sig kyrkoherden skalligen nödsakad, att förs hustridens
skatt, till komungen avläta en skrivelse i vilken hon påtalade
komungens godhet samt ansopade honom av. Såd efters hans död ej
utnämna någon präst i form pastosat som ej hans hustru ville erkänna
enär hon försutsatte att hon efter hans död omedelbart sätter åmpo
senior "hyment baya". På denna replik spore komungen egenhändigt
följande svar. Lin begärars han ej bifallas. Eftersom efter som
kärleken är ett underligt ting, och den hustrus tycke kunde ju taka
gerna falla på en tallspelle. Och detta var kungsord stod intet

att göra, utan förbilla tiden och låta saken ha sin gång.

I Härnösands omgivningar berättas följande historia:

En vacker vinterdag promenerade konung Karl den XI i omgivningarna av sitt så ofta besökte Härnösand, varvid han endast entydigt bekräftades

sällskapade med en av sina uppvaktande troppar. Under denna från ett litet samtal att fortsätta promenaden, hade de utan att tänka på återfällets framtid ganska långt bort från gården Härnösand, med det samma som de skulle vända tillbaka, kom en Södermanlandsbonde körande

från Örebro efter att där haft sitt ett vedkäst. Då föret var

godt och hästarna länglade hem åt, gick det särdeles hastigt in den

Då konungen märkte detta ropades bonden om. Man frågade honom om man fick åka med ett stycke utanför droskan.

Bonden hoppade in i sina yttre hästar under det att konungen och prins

följstaféerna faga plats på pakkälken, varefter färden förtaltes

i samma snabba tempo. Då de åkt ett stycke frågade Karl

bonden vad han tyckte om konungen: Då bonden i detta made vittna

de resande varo, vilka han skjutsade, svavade han. Vad skall man

tycka om en sådan. För han hållas näpsta är till, finns det väl ingen

i företet som har något utan hon själv. Det må fina prisa en sådan
skinnarekung. Så komungen blev mycket förlagen. Säger sig själv,
men sade ingenting åt dessa sättförmåa svar. Men den vid hans
sida sittande frunpesen ansäg sig bزا i gripa: - Belönta vad säger
vonde, berönta att det är komungen som här åker med dig. Sedan bonden
hastat en liten lugn och kall blöck på de båda åkande och betraktat dem
ett ögonblick. Närvid hems fruinstas granskning antagligen upptäckte
sammankopaget på personenes plätsel. Fattade han sasket sitt
bestnt, samtidigt upptäckte upp sprinten som sammanköll de båda plätsarna
Samtidigt som han gav hästarne varett föräfugt pistasapp, då han
såunda hastigt kom att anläggna sig från baksätten med komungen
och hems medresande, vilka då de någor stund ventilerat den isärkade
måste de till fots begiva sig från platsen till Brungsör.

Under en av komung Härds resor i Norrland hade han tagit in
hos en på gränsen till Lappmarken boende präst, där han stodes
i flera dagar. En morgon under denna sin vistelse där, befattade han
prästen att komma in till sig, för att ge honom nattvarden. Om nu
prästen var mer än lovlig en fallholig, efters det var en medförslet

in för sin oväldige konung, som gjorde, att han i den försedande
skriften frågade konungen:

Höver du sätta din nästas senare? Nej svarade konungen.

Höver du sätta ditt märke i din nästas senhorn?

Nej svarade konungen.

Höver du sätt ditt märke i dina nästas öron?

Nej svarade konungen, men Adam Rackeimester höll på att sätta
sitt märke i mitt öre, då vi här om dagen fäktade med flöset.

Nu lappade präster att deles fattningen var för konung med orden. "Efter
som du icke syndat haver, såsom jag och mina medmänister, kan
jag dig ingen avlösning giva." Genast ville avlägsna sig från konungen
Men då konungen nödgade honom samt tillika själv ledde
skriften, komme matvaruhemtens förste postställa.

Kur Karl XI betraktade sina skulder med stängjäm, medle de första
ören av sin segering, hade konungen att betala en stor del skulder
Som tillkommits under hans förmynndarregering och som kronan
gjort. En svensk köpmän hade liksom andra anseendikta

fodringar innestående, varför han en dag inför sig hos konungen, samt anhöll i ödmjuka ordtag om att uppfå betalning. Men som konungen dena dag var vid ett särdeles däligt hume, var det ej sådugt att notkas honom och sätta något som var missshagligt eller som ej passade, då sommet lät sitt över, och det säges att många ryggars bultades både blå och gula i konungens mottagningsrum under hans onda dagar. Denne gång fattade han den vid kekten genstäende eldtöringen samt förde ut den lugnande köpmannen. En annan person vars fodringsägare mötte just den av konungen med eldtöringen utkörde, och som även han kom för att försöka få ut penningsar hässade "Fräncare bror," du kommer säkerst från konungen är han vid godt hume i dag, den andre svarede: "Du kan icke komma lämpigare, konungen är i dag vid godt humör, samt betalar alla sina skulder med Stöngjäm." Den nykomme ansåg sig lycklig att vakt just denna dag hade intet mot leges handen, varför han med jultens hastighet slade upp till konungen. Samför vilken han lugnade och kostade, hade svårt att uttrycka eftersom fosa sitt egentliga ärende. Varför konungen måste tillfråga honom därom. Varpå han utlät:

I den glada förhoppningen att Eders majestät, även läter mig
vederfara samma mål och lycka, som min vän fått göra, vägrar
jag anhålla om lika belägring! "På vad sätt har jag då betalt eder
vän," frågade den förvirrade Konungen. "Med stängjärrn Eders
majestät," svarade Konungen över detta svar ingalunda förargad
utan istället på det högsta förtrogen, utan straxtade tillbaka kallade
den förste, betalade han båda deras fäder.

Konung Karl XI hade för att för att bättre hava i tillfälle unna
förträende av attmogen. Doh visar sig förstådd då urväntet blev
mesa övergett, för att så undan få ett samb beggepp om desses ställning
och förhållande i olika platser.

Då han under sin vistelse i Västmanland förstådd till bonden gående
fördades från Bräckehamn till Filipstad, kom han i sällskap med en
vid spphytan. Konungen vilken föregav sig varo från fästet härmed
samt sådle jänsmilde upphöndade vid prukten och att han skulle
kämpa oejäm bär Bergslagen. Han gav tillkännna att han med förde
höchte totak, som den tiden var strängt förbjuden samt sådde
även en sulle av den förbjudna varan till res komraten

Som eskönsa farför erövade han även av bergsmannen åtta hundra
prisnaderingar även över både förbjudna och tillåtna varor samt var
dessa ororo att finna. Flömmingen gjorde nu några intryck varför de
resande åtspädes.

Denna häntelse kom i höst förrunnen sedan och den blev ej upptäckt
för än år 1659. då det gamla Filipstad lever utdömt, vid vilket
tillfälle förmagens överbryggedikant Johan Tingvall, i underrättelighet
börjat att hans fattiga moder måtte få behålla sin gård samt bo
hvar i den gamla staden. Hvarpå förmagen frågade:

"Din gamla fattiga mor? För hon inte den kvinnan, som kallas
Tingwalls Margreta?" Ja. Eders majestät surrade hon predikanten.

"Hon är inte fattig. Svarade förmagen, jag minns här hon sådde
fläck till mig, samt tog beläkt med elva daler pundet, och den som
så skinner sin näsa kan ikke vara fattig. Då förmagen märkte
att alla förväntade sätta på dels honan dels nävarandera, om talade
hem sin resa tillkommans med bergsmannen. Att bryggedikanten
blev ganska försad siger sig själv i synnerhet som han
väl kände till moderns brändels metoder!

En gång då kungen och sonen Karl företog en resa uppåt Dalarna, åkte kungen i en av de första gläckarna, under död att prinsen Karl åkte i ett av de bakre åttonden, som vändigt förlades kungen utan att känna.

På vägen mötte de en lång rad av försörjare mot deras lass, att det var särdeles att komma färbi, detta lyckades ganska bra för kungen, men då han snart nog märkte att han saknade sin son samt det även av fälskhetet vände om, made de osäd och tog med tillbaka, samt fram honom även bländande i släden med ^{dragen} fullt somt omgiven av en massa dalkortar! "Vad betyder detta sopade kungen till försörjarna". Veten i icke att det är eder prinsen som i här har en framför er! Med detta utrop drogo sig dalkortarna tillbaka samt lättale på dels på kungen, dels på prinsen, varför en talade och sade. "Jesa ^{att} det var du som är kung dö". Befall då din projek att sticka in kniven, och sjähe, kan du röla upp projekten, så vi kan se att han är vår prinsen.

Efter de givna sum så att prinsens släde komde passera, var efter parterna drogo åt varsin håll.

Karl XII var från generationen omtalad som stor och stark och kvinnoförlorare, var sparsam och en kvinna av fina kändisar hade givit honom en annuellt så hon var osärbar för feuer och svårtillskugg. Så när han föll vid Fredrikställ då hade en postkod tillbaka vittnesprå honom, de gamla sade han blev skjuten av sina egen, en sammansvärjning var ihopslut för att få honom ur vägen, för att få slut på kriget för landet var utarmat. Och de plundrade honom för han flytt till huvudstaden Stockholm, men som en historiens hjälte stod han, och när skogsbyarna lekte färg där blev en av de längste Karl den XII och han skulle ju segga, och Piggarnen skulle springa om det skulle vara bra, och vid Smöbollskejlig byggdes snöfästrinjer och Karl den XII skulle stå som en hjälte och framstå, och han fick många härliga härliga dagar men en pojke i fiende härde hade lagt en snöboll i vatten och drömmande satt på bänken, och det så kom stopp så sade en pojke "den fanen visste hur hon tog" läraren såg och hörde utropet avlägsnade sig med ett leende: "De gamla Karolinska", vägrade om honom missäga ett fastlande om dörrme, kunde alltid vara säkra om återkomma tillräcklighetsgarner. De sade dessutom härliga saker. Om honom till exempel skulle kung Karl sta

uti årets Tempel med gullgossar blå. Som förförte Kung Karl,
då han sopte gå på mina gullgossar blå.

Gustav III

Han var lite omvänt ibland de trevare folkslaget det endaste
som generations historien har om fallat om. Rysska kriget 1788. Då en
fran Fästneda varit med, han var båtsman och varit i den svenska
flottan och omtalade att att skeppa skjutits i sankta, och senorna hademijat
med folk på speppen, han ryndde från kriget och hem till Fästneda
och byggde sig ett hus i Prävringe skog ett torp och benämndes "Båtsmans-
torpet" som det fanns också utsätt på generalstabens basta. Och när
Gustav den III blev nedskjuten vid maskerabål i Stockholm, eno
föhrar Jakob Arkkarström och han blev dödsdömd han sullades
i en spikaturma och led en fruktansvärd död, så om talar
folkhistorien. En prins som mycket omtalats i historien var
Prins Christian August av Slesvig Holstein-Sønderburg-Augustenburg
som förrut varit statshållare i Hesse och anfört offensiva arméen emot
den svenska han blev tronföljare efter konung Karl den XIII
1810 under namnet av Karl August där hans glädjiga och nedslidende

umgängessätt gjorde honom allmänt älskad. Efter riksdagens slut företog Carl August en res till Skåne. Under det han därställes på Hvidinge hed männenade ett passageramente följ han sedan sloss av hästen, och dog innan ett par timmar. Hastigt sprred sig ett rykte omkring i riket, misslyckar, att han blivit förgiftad, och ryktena angav flera förmåna, i synnerhet Riksmarskalken Greve Axel Ferssen och hans syskon.

Grevinnan Piper, såsom delaktiga i mordet. Detta förde ledde ett ryktigt upplopp i Stockholm, då Kronprinsens lila infördes del upprörande folket överföll Greve Ferssen, ryckte honom ur hans vagn och slog honom till döds. Sånn de åldre sade att pröbem tog upp gatstenen och slog ihjäl honom. Upploppet kunde icke stillas utan militäriskt hjälp.

Oscar den I

Född 1799, konung 1844, dog 1859 under hans regering blev arvtagen kvinnans arvsrätt lika med männen. En sågen att en fimbisömma hade ställt en sjuksdom på konungen att han varje natt fick lämna sittelan en så ombud, den gamla från bland väldskräpigt folk att Lappar och Finnar ägde förmågan att lämna i främ överföra sjuksdommar till personer som för dem var misshärliga.

Karl den XV.

född 1826 Kronung 1859. De äldre som levde under hans regering
talade om honom som folksig och rättfärdig som de sade det var en folks-
koning. Men många historier går om hans prästehusaffärer, en man
med aristokratiskt utseende lång mörkt böjd näsa, hög panne, nog gick
syftet att han var av kunglig börd, en badgårds mästare vid Kristian-
stadts trädgård hög och sedd sig till vänten och Bernadotte dragen syns
allmänt gick att Karl XV de var far till honom, och han en stor stamnäse,
var mycket på gille bland storsvindarna, och vid festernas högpunkt var han
glädeämnet, och då hon från omhaven inte skulle få något bidrag från
kronan, jag är ju väst bliven erbjuden överståthållare ambete vid
kronan i Amerika men jag tyckte att uppgiften var för litet, och att
blev en lyckat skämt. År 1871 var här ett stort fästningsöver
i Göteborgs ägor i Hisingen Hässelholm och i Möllevåls slott på
kronungen gjord en prästehusaffär med en vacker flicka från öster.
Sedan framhöll docket för henne att hon lätt funnen ligga hos sig.
"Men kunde metta funnen, landets fader!" Sade flickan.
Kronungen västabades på en visit på Mittsköle gård.

Och han störade utställning i bygget och kom till "Möspavall" ett
stet byggnadsskåle bekant för en fäders klocka, i den tiden en by som om mat
folke drog sig undan ifrån där var dans, på en loge och, det var under
prinsens förflyt, och han kom in bland dans publiken, och där var en
underskön fäderseffekta som prinsen dansade med, och blev förtäckt;
och han besökte henne flera gånger. Han blev senare gift med en
fäder, och han blev vid ett marknad i Djursholmen av en sinnar svag fränd
De som varo gamla när jag var barn talades om mycket om Karl den XV.

Och gamla militärer som tjänat där, och ordnen som varit med vid
fältsmanövern 1871. En soldat talade om att kungen tigga tungtobak av
en soldat i ledet, han lämnade kungen en plåta tobak, kungen tog mot den och
tog los den era strängen på tobaken, och satte den till örat och med till munnen,
det är är en karigretbuss sådär kungen, och lämnade rester av tobaken till
boken till soldaterna med orden Tack och lämnade ^{en} bokslatet, och soldaten
gjorde honom och tack, En soldat sade till kungen. Kungs majestät
där kryper djur på kryppan! En lappa på ^{en} hum och ^{en} hus på kung,
det har till din förmum! Militärerna samlades vidt stället av
manövern vid Röringe och mycket följe med upp för att få se

Kungen, där ibland en gammal gumme som gick för och tillbaka och var bedrävad för att hon ej skulle kunna få se kungen en av hon upp-
vaktning. Sade till kungen om gummans bekymmer, kungen gjorde
en sväng om paring och best till gummom och sade nu ser så bekymrad
ut. Söker nu något? Ja då gör ja västet ^{klädd} jag skulle gärna vilja få se
kungen. "Kungen var entält han hade ~~pappan~~ på. Kungen knäppte upp
pappan, och på hans uniform var medaletten här min gummia här är
kungen! Gumman blev förtvivlad och såg på honom från haka till haka,
Hå har gummian sett något vackrare? Ja da ha ja! Vad är det då?

"Sade kungen: Ja ott givet maj räin. Sade gummom: Ja det är
mycket sunt. Sade ^{han}, för får vi inte regn och solsken. Så är det inte
mycket med kungar ihållit, sade kungen.

Carl XV och Göringegummen

Under detta fältmötet upptäcktes han av en ^{laven} fattig gummam
som dock icke missbrukade sin rätt att vändja till Majestätet.

Hon passade på, då han åt middag i Röringe, och begärde att få tala
med kungen. Hon fick naturligtvis detta.

"Vad har man att andrapa?" frågade kungen

"Ja" svarade hon, "jag har varit kronoposten här i tre hundra år;" - och Skornakaren, som är min grann, har säkert ut, att jag gått jorden runt tre gånger. "Det var bra gjort," tyckte kungen. "Ja det tycker jag" också, menade gummnan, Skornakaren menade Så, att nu är säkerligen kungen så i mitt tiden bestedd; och ger mig en liten slant. Ja' har både färtigt och knutit nu på min äldersdom," fortalte den munviga gummnan. Det skulle jag gärna, mor tilläts men se jag har inga medel för det ändamålet. Efter en längg och trots förmögnor åminnelse har en medalj." Hm! inföll gummnan. Inte troz kungen man kan fö sej på en locken. Ja' då ved samma tiden armat te här i då fattiga Göringe om medaljer och man ska hålla ihop och humöret uppe". Kungen sträckte och tog samtidigt upp en säll betydande sedel ur plånboken.

"Tag den så länge," saade han, och tacka god sen för resten."

Det var mer än hon väntat. Hon mög och packade, framade

kungen hand och bad Gud välsigna honom så länge han levde.

Och det blev inte så länge. Eret därpå var den folkhärs

kungen död. Denna postgumna heter "Eckmann" hemma-
hörsande i Göringe

Bäckaskog var Karl den X. Väderkörningsplats som pränts
och även sedan han blivit konung vid den vackra färjeläget med
sina vackra stränder gårdena fiskhuse var han många gången förflyttig
på fiskhuse på sjön som en bonde vid Barum sade, ja kungen
fiskade både till lands och vatten, och jag tror det nappnade båt för honom
tu lands och efter som man far sade är där minne efter honom. Opyr åt
Västra bergen, så besättade Barums bonden. En gång ^(blev) Bäckaskogs
bonden infjutna till kungen, och i matsalen var dukat och de bjöds
till bordet, och där inbärs nykokta potatis och stora salt sills servirades
där till, gästerna hade nog väntat sig nägat armat, men förr att visa
värskräck för värdens så tog man för sig, men när de åt sig mätta
så kom där finare rätter så fick kungen för sig, men som där sades
så blev de båda mätta och fulla.

En gammal kvinna omtalade när hon var ung och ifjände i
Mannars by i Härnsta socken, Bj. järnväg går igenom denna by,
När Karl den X. död i Nyköping och med sig forslades till Stockholm
och det låg som förde hans stoft till bestyrkeorten, det var loka och
många dögar och en öppen var kistan placerad och där stod två glim-
kladda postvakter vid varje ända av kistan och låget gick sakta genom byn.

Under fästmannåren i Skåne 1871 under ledning av
Garden XV dog en moské gardesjägare i Hässleholm begravdes
på Stoby fästningsgård, en grästensvård med Nosska vapnet
och tygm på. Nosska gardesjägare Ole Jakob Johanneson
Hoff född i Westretothen den 23 Februari 1850 död i Hässleholm
den 19 November 1871.

O. Olsson i Stoby lät resa en stor hög grästens upplagen av de ned-
fallna minnesstenarna uppsatta på Stoby fästning till minne
av denna händelse